

bánka pro urážku na cti, protože tehdy jednou u soudu prohlásil, že nadporučík jeho dceru, když se v r. 1924 vrátila z letního bytu, zbil.

Továrník Hrabánek nabídl důkaz pravdy, který byl připuštěn, a v líčení, jež se konalo v minulých dnech, také prováděn. Po skončeném líčení vrch. rada Čížekhart u smíchovského soudu obžalovaného zprostil, poněvadž se mu nabídnutý důkaz pravdy plně zdařil. Zejména tři svědkové potvrdili, že nadporučík svoji ženu nejen tehdy v srpnu 1924, ale i před tím častěji tloukl. Poslal ji tehdy s dítětem na letní byt a nechal je tam po dva měsíce úplně bez peněz, aniž by je byl navštívil, a když Svobodová přijela si do Prahy k němu pro peníze, aby dítěti mohla koupit jídlo, nezastihla jej doma. Čekala na něho na chodbě před společným bytem až do 11 hodin v noci, nežli přišel. V předstínaném bytu pak nechal se nadporučík zlostí tak strhnouti, že svoji těhotnou tehdy ženu uhodil několika-krát do hlavy a do obličeje, až jí tekla krev z nosu. Podobně byla bita vícekrát. Cizí svědkové z domu potvrdili, že si celý dům o tom vyprávěl a že všechny služby říkaly, že by si takové jednání nedaly líbit a že už se na to ani dívat nemohou.

Hned příštího dne po tomto osvobozujícím rozsudku stál nadporučík znovu před soudem v úloze žalobce na svoji bývalou choť. Tentokrát zažaloval ji u okresního soudu pro přestupky v Praze před vrch. radou drem Žížekem pro urážku na cti, již se měla dopustiti tím, že prý svému advokátu dru Bičištvovi sdělila výroky, jichž nadporučík o něm užil, a tím dopustila se urážky na cti. Nadporučík doznává, že v onom dnu, o němž jde, měl se svoji dřívější chotí rozhovor, tvrdí však, že to byla právě jeho žena, která o svém advokátu se vyjádřila, že je „vrah, lotr a bidák“.

Soudce, který nepokrytě prohlásil, že takovou žalobu ještě ani neměl, ani neviděl, zjistil pouhým výsledkem žalované paní psychologickou nemožnost, aby ona sama vůči svému bývalému muži, s nímž nežije a který je jí zřejmým nepřítelem, užila o vlastním advokátu, na něhož se v měsíčních případech vždy s důvěrou obracela, slov tak hanlivých a pak je dlumočila tomuto svému advokátu, vložit je do úst svému bývalému manželovi. A tak vrch. rada Dr. Žížek celou žalobu zamítl a odsoudil nadporučíka k náhradě všech soudních útrat.

Advokát Dr. Bičištvě zažaloval nadporučíka pro výše citované výroky u brigádního soudu v Praze; líčení však dosud není stanoveno. Také je v běhu ještě několik jiných žalob páne nadporučíkových, takže příslušné soudy i v novém roce budou prací dostatečně záso- beny. —rk—

Ze života hajných.

(Soudní tabule v Bratislavě.)

Obec Malá Rudina měla svého obecního hajného v osobě Františka Urička. Byl to muž již pokročilejšího věku a mrzák na jednu ruku, ale chtěje se nějak uživit, vzal do zdravé ruky pořádnou hůl a sloužil občanům tím, že jim chránil majetek.

Každé povolání má však svoje těžkosti a toto zvláště. Každý, koho hajný chytí při krádeži, stane se jeho nepřítelem a snaží se všemožně, aby se mu pomstil. A jelikož žijeme v době, kdy se ještě hodně krade, zvláště na venkově, není postavení takového hajného ničím záviděníhodným.

Ani v Malé Rudině nebylo tomu jinak. Tam se kradlo a krade a hajný má stále dost opletaček. Zvláště, je-li hajným tak svědomitý muž, jako byl Uriček. Jednoho májového jitra porazil místní krémář Kniha v lese tři krásné jedle, za kterýžto čin jej Uriček udal. Několik dní na to přinesla poštovní poslice Knihovi upomínku o zaplacení pokuty za ony vyfaté jedle. Kniha se rozzuřil, zle nadával na Urička a sliboval mu pomstu.

Druhý den na to šířila se po vesnici zvěst o tom, jak v noci čekal krémář před domem na hajného a když se tento vracel, vyřítil se na něho a napráhl na něho svoji sukovicí se slovy: „Já ti dám, po druhé mě už neudáš!“ Uriček měl však tu duchapřítomnost, že pozdvihl na obranu svoji hůl a zachytil tak ránu, která měla dopadnouti na jeho hlavu.

Kniha byl pro tento svůj čin pohnán před sedrii v Trenčíně, kterou byl odsouzen na pět dní vězení a 100 Kč pokuty. Rozsudek zdál se mu však nespravedlivý a proto se odvolal. Nyní zabývala se tímto případem soudní tabule v Bratislavě. Svědkyně Zuzana Urvacová potvrdila, že tehdy v noci slyšela vyhrožování a rány Knihovy, poštovní poslice do- svědčila pak, jak při doručování upomínky nadával, a konečně Uriček prohlásil, že poznal určitě pachatele, neboť tenkrát svítil jasně měsíc.

Na základě těchto svědectví soudní tabule rozsudek první instance potvrdila. —ij—

Když je okno čerstvě natřeno.

(Krajský soud v Mor. Ostravě.)

„Je to váš kabát?“ ptal se pan vrchní rada zloděje.

„Není to můj kabát!“

„Doznal jste však, že tyto kalhoty, v nichž jste byl zatčen, jsou vaše, a jsou přece ze stejné látky a stejně ušpiněné, jako kabát.“

„To je náhoda. To jsou si kolikrát lidé také podobní a nejsou příbuzní a vůbec nepatří k sobě. Ty kalhoty jsem dostal od jednoho pána, ale kabát mi nedal.“

„Vy tedy zapíráte, že jste do toho bytu vlezl. Uslyšíte však svědky, kteří vás v ulici v době činu viděli a pamatují se, že jste měl právě tento světlešedý kabát na sobě.“

„To je také může mýlit podoba. To já si kolikrát myslím: je to Věna, nebo Tonda? Dám se s ním do řeči a pak teprve poznám, že jsem se úplně mýlil.“

„To je pravda, to jste dělal. Toho druhého to vždycky stálo hodinky.“

„No, vždycky ne! Za hodinky jsem tady byl všeho všudy jenom třikrát. A to ještě ty jedny byly jenom niklové. Já neříkám, že mě ta domovnice a hořkyně nemohli vidět v té ulici. Proč ne? Já tamtudy chodíval. Ale v tom bytě mne neviděli! Ať mi řeknou, že jo, a já řeknu, že to platí.“